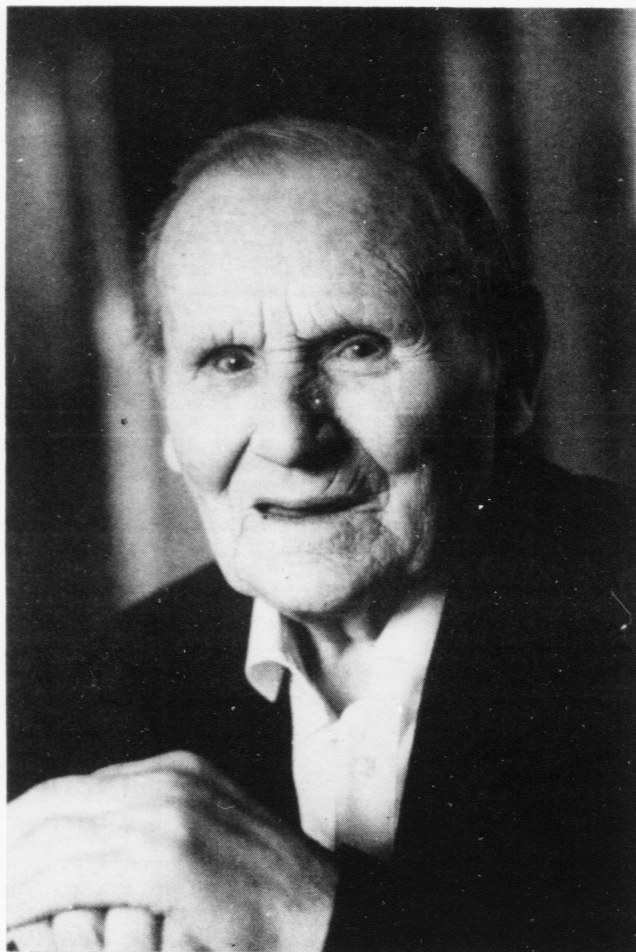

Djóni Weihe

90 ár

Sunnudagin 4. október fylti Djóni 90 ár.

Hópur av ættarfólki og vinum úr Danmark, av bygd og í bý høvdu leitað út á Landaveg 54, har Djóni býr saman við einasta barni sínum, dótrini Hansinu.

So nógvir gestir vóru, at hvørt rúm í húsinum var fult og gongirnar við, men har ið hjartarúm er, er eisini húsarúmd. Øll høvdu eina hugnaliga løtu við stórum gestablidni, og Djóni fekk ein ógloymandi dag, o so raskur er hann, at hann helt á til seinasta mann.

Djóni hevur verið í javnaðarræsluni frá byrjanini og nógv saman við Petur Mohr Dam, sála. 3 ár sótu teir t. d. saman í sóknar-

stýrinum, og á ellisárum er hann líka eldhugaður enn, so um nakar hevur havt uppiborið at verðið mintur av okkum, so er tað Djóni.

Týskveldið var eg í hugnaliga heimi teirra, har borðreitt varð við øllum góðum.

Ein dugir ikki at skilja, at hesin maður er 90. Hann fylgir við í øllum, ið er uppi í tíðini og minnst so væl farnar dagar, at hann ger okkum yngri fyri skommum. Einasta ellisbrek er, at hann er eitt sindur dulur, men onki, ið bilar.

Umframt bæði áhuga-vert og hugnaligt tos, fekk eg eisini eitt prát við Djóna til blað okkara.

Barnaárin

Djóni fortelur: Foreldur mínir vóru Hansina Jacobsen av Strondum og Jóan Petur Weihe úr Havni. Pápi var urtagarðsmaður, og tá eg var 3 ára gamalur, sendu Mortensens-menninir á Tvøroyri boð eftir honum at arbeiða hjá teimum. Vit fluttu so suður, og rækti pápi so teirra urtagarðar, og aftrat var hann so eisini á Hvítanesi, í Vági og Hvalba og arbeiðdi.

Vit vóru 4 systkin, og hóast mamma var í fiski, var ofta smátt hjá okkum, ja, tað hendi meira enn eina ferð, at vit ikki vistu, hvar maturin næsta dagin skuldi koma frá, men Guð havi lov, tað bar altíð so í

bandi, at okkurt skaffaðist, so svong vóru vit ongantið, høvdu altíð nokk. Um fátækt var, so høvdu vit alikavæl góð barnaár.

Skúli var á Tvøroyri við fyra flokkum og tveimum lærarafólki, Jacob Jacobsen og Thora Poulsen. Tveir flokkar vóru í skúla hvønn dagin, so-statt gekk eg annanhvønn dag í skúla. Fyri at hjálpa til heima fór eg tólv ára gamalur í fiskaarbeiði fyrri tiggju oryu um tíman, eg arbeiðdi annanhvønn dag fullan dag og annanhvønn hálvan, alt eftir skúlagongdini.

Eins og siður var, konfirmeraðist eg, tá eg var fjúrtan ár. Presturin var Gulak Jacobsen. Vit gingu til í tvær vikur í

Hvalba, løsu í kirkjuni. Konan í húsinum, har eg hevði tilhald, var úr Havni og æt Magdalena. Konfirmatiónin var í Tvøroyrar kirkju.

Nú eg nevni kirkju okkara, rennur mær í hug, at hon varð bygd, meðan eg var óviti, og vit fingi fri úr skúlanum at hjálpa til. Arbeiði okkara var at bera viðin til kirkjuna. Hann varð lossaður upp á eina litla brúgv undir Heygunum, og bóru vit hann niðan gjøgnum træðna hjá Dánjal Mortensen og til byggistaðið.

— Og Djóni, so vóru barnaárin av?

Ein vandaferð

— Ja, heldur Djóni áfram,

eg fór so at arbeiða hjá Mortensen, men var so at siga beinan vegin sendur suður til Vágs til Jóhan Mortensen, á Marknøyr, at læra at passa ein motor. Teir brúktu bátin at sigla eftir fiskafólki úr Porkeri og heim aftur við teimum um kvöldarnar.

Mær dámdi einki, ynskti meg aftur á Tvøroyri. Ynski mitt gekk út, tó aftan á eina vandaferð, sum eg gjarna vildi verið fyrriuttan og ongantið vildi havt upplivað.

Hesin góði motorbátur varð eisini brúktur at fiska við, og ein dagin vóru vit fimm mans úti. Teir fyra vóru Jóhan Mortensen og triggir orvingar, ein gamal pápi við tveimum synum og so eg